

sker det hovedsagelig som Følge af, at der ved Vedtagelsen af Lovforslaget vil vindes følgende 3 Fordele:

- 1) At der paa det her berørte Omraade tilvejebringes en næsten ensartet Lovgivning i en Række Lande og navnlig i de 3 skandinaviske Riger.
- 2) At der skabes en Pligt for Rederne til at yde Erstatning for Skade paa Person, som er hidført ved saadanne Sammenstød mellem Skibe, for hvilke et af Skibene har Ansvar. Under vor nuværende Lovgivning indtræder en saadan Erstatningspligt kun, naar Beskædigelsen er en Følge af et *strafbart* Forhold.
- 3) At der træffes vidtgaende Bestemmelser for at sikre den til Erstatning berettigede Person, at Erstatningen virkelig bliver betalt. Udvalget beklager vel, at Løsningen af dette Spørgsmaal muliggør de foran omtalte aabenbare Uretfærdigheder med Hensyn til Fordelingen af Ansvar mellem Rederne, men man haaber, at det i den ensartede Lovgivning paa dette Omraade, som antagelig vil blive forberedt i Aar ved en ny international Konference, vil lykkes at finde Midler til uigenkaldelig at lægge Betalingskyldigheden paa det Rederi, der efter Lovforslagets § 1 skal bære Ansvar.

Det ligger dog i Sagens Natur, at ogsaa den Omstændighed, at Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, saaledes som det fremgaar af Bilaget til Landstingsudvalgets Betænkning af 14. Maj f. A. om samme Sag, har tiltraadt Lovforslaget, har været medbestemmende for Udvalgets Stilling til Sagen.

Det fornævnte Flertal finder dog Anledning til at foreslaa 2 Ændringer.

Man har nemlig fra Rederkredse beklaget sig over, at det efter den Affattelse, som § 220, 1ste Stykke, i Søloven vil faa, hvis Lovforslaget vedtages uændret, er umuligt at fastslaa et rimeligt Maksimumsbeløb for den Skade, der ved Sammenstød kan paaføres de enkelte ombordværende Personer. Man har derfor ønsket, at Loven

skal fastsætte et saadant Maksimumsbeløb, for hvilket Rederen ved Forsikring kan dække sig.

Udvalget erkender overfor denne Anke, at Rederen ikke ved Salget af Billetter kan finde nogen som helst brugelig Vejledning med Hensyn til Omfanget af det Erstatningsansvar, for hvilket han udsætter sig ved at overtage Befordring af de enkelte Passagerer, og man finder det rimeligt, at Rederne sættes i Stand til at overse og dermed til at forsikre dette Ansvar. Man foreslaar derfor i *Ændringsforslag Nr. 1*, at Redernes Ansvar overfor den enkelte Person begrænses til 4,200 Kr. Naar Flertallet stiller dette Forslag til Trods for, at en international Konference endnu i Aar skal beskæftige sig med Spørgsmaalet om en i de forskellige Lande ensartet Begrænsning af Redernes Ansvar, sker det ud fra de foran anførte Betragtninger og ud fra den Opfattelse, at der intet foregribes ved den foreslaaede Begrænsning. Hvis nemlig Danmark tiltræder en ny Konvention om Rederes Ansvar, vil det dog blive nødvendigt at fremsætte Forslag om Ændring af Søloven. Naar man foreslaar Grænsen trukket ved et saa forholdsvis ringe Beløb som 4,200 Kr., sker det som Følge af, at man ser Bestemmelsen som midlertidig og paa det nuværende Tidspunkt finder det rigtigt at holde Erstatningsansvaret indenfor de Grænser, der forud er afstukne ved dansk Lovgivning. Endelig regner man med, at de Personer, hvis Liv eller Førlighed betinger en større Værdi, i Regelen vil have Forretningskyndighed nok til at sørge for at dække sig ved en speciel Forsikring.

Endvidere opstiller det fornævnte Flertal efter Ønske udefra et *Ændringsforslag Nr. 4*, der forandrer Ordet „begrundet“ i § 6, 7de Linie, til „beføjet“, idet man har ment, at sidstnævnte Ord i højere Grad end Ordet „begrundet“ udtrykker det, der er Lovforslagets Tanke, nemlig at Forbudet skal være fyldestgørende begrundet.

Medens det oftnævnte Flertal saaledes har staaet enigt i sin almindelige Betragt-